

There is no translation of this article

Бащата, който излиза и търси

Притчата, която чухме в днешното Евангелие, е толкова добре позната и често цитирана история, че вероятно си мислим, че няма какво ново да ни предложи или да ни изненада.

Възможно е, но дори и така да е, доброто ѝ познаване ще ни помогне Божието Слово да оживее с нова сила в нас. Не е случайност и това, че си припомним този разказ в дните на Великия пост, когато повече от всякога е време да изпитаме и успокоим съвестта си.

Една история за двама братя и техния баща, озаглавявана най-често като „Притчата за блудния син
“, оставя у нас
впечатление, че
разказът и поуката от него се отнасят за
„провинилия“ се
мал
ък
брат
,
който
пожелал да получи своя дял от бащиното наследство, за да замине за
далечна страна
. Както неведнъж се случва и в реалния живот, той пропилява всичко, което получава
даром.
Знаем и какво се случва после, за терзанията, които го спхождат
,
и за покаянието, което го отвежда обратно към дома.

Трябва да признаем, че този развой на събитията е много лесно възприемлив за нашето съзнание, защото всеки един от нас, ако не в настоящия момент, то вероятно в минало време е имал усещането, че изиграва тази роля в спектакъла на собствената си действителност.

Обикновено, когато четем или слушаме притчата за блудния син, вниманието ни е буквално приковано върху героя, който лесно определяме като „отрицателен“, а другите двама остават на заден план.

Свикнали със стила на познати художествени и екранизирани сюжети, разкриващи сложни драматични връзки и противоречия, бързо поделяме братята на един добър и един лош, защото тази версия удобно се подрежда в мислите ни и ние без усилие я приемаме

.

За да не бъде преценката ни обаче субективна, е нужно да се задълбочим още и да погледнем цял

остно

петнадесетата глава

от Евангелието на Лука

, за да не изваждаме притчата от контекста, в който в действителност тя е предадена

.

Евангелистът започва разказа с думите: „Приближаваха се към Исус всички митари и грешници

, за да Го слушат.

А фарисеите и книжниците роптаеха и казваха

:

„Той приема

грешници и яде с тях

:

“

В така обрисваната ситуация ние сме сигурни, че около Исус има две групи хора – от една страна, митарите и грешниците, а от друга, онези, които „не са грешници“ – книжниците и фарисеите, открито критикуващи
Го за това, че допуска и приема до себе си „недостойни“.

А сега, ако погледнем внимателно от друг ъгъл, макар и да не е изрично пояснено, можем да приемем, че Исус разказва тази притча , адресирайки посланието й на първо място към фарисеите и книжниците.

Не е изненада за нас и не за първи път Исус е в компанията на грешници, защото те търсят близостта Му, но това, което е неочаквано, е , че сега Той се опитва да се доближи до онези, които определят себе си като благоприлични и привидно изглеждат такива .

Всъщност в този момент Исус разказва три притчи – за изгубената овца, за изгубената монета и за

изгубения син.

В първите две истории главните герои са ясни: човекът, който е загубил една от овците си
и тръгва да я търси
, и жената, която е загубила сребърната си монета
, но от тях
следва, че
главният герой в
третата история е бащата
, в чието лице ние ще познаем Бога – щедрият и добър Баща, от
К
огото всички търсим и получаваме даром благата в живота си.

Освен всичко, с което разполагаме, Бог ни дава и свободна воля да правим добри или лоши избори и, макар и неохотно, ни оставя да тръгнем към „далечната страна“ на порока и греха.

За щастие, идва време блудният син да се завърне у дома, макар и уязвен и с дълбоки белези в душата си, болезнени като живи и отворени парещи рани, все още тлеещи от спомена за разпуснатия живот и натежалите грехове, откраднали пропуснатите мигове на радост и чиста любов.

Задълбоченият анализ на притчата събужда интересни размисли у нас за това, колко добре добрият герой и колко лош е лошият? Важно е да не се изгубим след последния обрат в историята, предадена ни от Лука.

Блудният син е изгубен, но е и намерен. Той е като грешниците в притчата за изгубената овца, които
о
Исус
търси
.

От друга страна, големият брат – послушният и верен син – е този, който все още е извън дома и извън празника, неспособен да отговори на любовта на баща си
.

Бащата излиза да търси верния син точно както излиза да посрещне блудния син, но отговорът на всеки един от тях към него е различен.

Единият се завръща у дома с обръщението „Татко“: „съгреших пред небето и пред тебе“, а послушният : „ето, аз толкова години ти служа и никога твоя заповед не престъпих, и мене никога дори козле не си дал“ .

Големият брат смята, че за да бъдеш добър, означава просто да спазваш заповедите и правилата, които обаче

,
изпълнявани без любов

,
се превръщат в ограничения, натежаващи в живота със силата на робство

За съжаление, живеейки в бащината си къща, той никога не я превръща в свой дом. И

стои

близо до баща

си

, но

остава

далеч

е

от нег

о

, като се дистанцира

и

от брат си

, говорейки за него с думите:

”

за този твой син

“

.

Оказва се, че и двамата братя не познават добре баща си. Този, който се е провинил, се завръща , без да е сигурен, но надявайки се на бащината милост дотолкова, че да бъде приет обратно като наемник, а верният се ядосва на милосърдието и обичта към другия, който в неговите очи не ги заслужава, защото изглежда недостоеен.

Може и да сме си мислели, че Божието Слово днес приканва блудните синове да се завърнат, признавайки падението си, но то приканва нас да погледнем към себе си – към тези, които редовно сме тук , на неделната литургия, в желанието си да „спазим закона“, чувствайки се горди, че превъзхождаме онези, които остават навън.

И не е критика, но, погледнато от този ъгъл, трябва да признаем, че малко ни боли и се чувстваме леко обидени, когато някой, когото на ум или на глас оценяваме като недостоеен, понякога, вместо „наказание“, получава „незаслужено“ опрощение и награда.

Може би забравяме, че все някога и ние сме губили вярната посока, превръщайки се в разпътни и „блудни“ синове, отпивайки от чашата на порочността и греха, а после, докато за кратко сме усещали сладникавия и мимолетен привкус между устните си, още преглъщайки, едва сме понасяли горчилката на изпитата отровна измама.

И не е повод за обида и недоволство, а за радост, че Бог обича по равно и блудните, и верните си синове и се приближава и търси всеки, който е благоприличен и достоен и който е „паднал и непристоен“, защото Неговата оценка и отсъждане не е по човешки.

Положението ни в обществото, маниерите, привидната набожност и репутацията са второстепенни белези, но Бог не гледа на лице, а вижда в дълбините на нашето сърце – там, където са изворите на добродетелите и живота, а ако някой от тях е пресъхнал, грижливо ще започне да ги напоява с нова надежда от Своята благодат, при това дотогава, докато и болките отшумят и всички рани напълно завехнат .